

[Socialministeren.]

sker forholdsvis rask, saaledes at der i Øjeblikket kommer 30.000 nye arbejdsføre Medborgere til hvert Aar, vilde holde ud i Fremtiden, men det vil den aldeles givet ikke. Man kan maaske sætte Børn i Verden med Virkning for Fremtiden, men man kan ikke nu sætte Børn i Verden, som kan erstatte dem, der ikke er sat i Verden de sidste 10—20 Aar, og man ved rent statistisk — jeg er nu ikke forberedt paa det, men i 1960 eller deromkring vil den danske Befolkning stagnere og derefter gaa tilbage en vis Tid i alt Fald, saaledes at der ikke vil blive Brug for at opføre Skoler, som man hidtil har gjort, men for at nedrive Skoler og opføre Kirkegaarde i Stedet for. Det var det, jeg rystede paa Hovedet ad, for det kalder jeg en ulykkelig Tilstand, og jeg antager, at den ærede radikale Ordfører ogsaa vil ryste paa Hovedet derad.

Jeg takker altsaa det ærede 9de Medlem for 6te Kreds for de Betragtninger af landbrugsmæssig Karakter, han anstillede, og hvis disse Betragtninger er rigtige — jeg antager, at man fra særlig sagkyndig Side inden for Landbruget vil sige, at de i alt Fald i Hovedsagen er rigtige — vil der i en Overgangstid, uanset hvor megen Beskæftigelse vi i øvrigt faar iværksat, blive et vist større Antal arbejdsløse, som ikke har anden Udvej end Understøttelse, og disse arbejdsløse bør man selvfølgelig hjælpe paa en human og forstaaende Maade. Det sker bedst ved Gennemførelse af et Lovforslag af denne Karakter og ikke nær saa godt ved, at man henviser dem til Socialkontoret.

Stensballe: Jeg kan ikke give den højtærede Socialminister nogen Trøst med Hensyn til, hvad der kan naas i et Udvalg. Det maa fremgaa af mine Udtalelser. Jeg synes dog, det er naturligt og rigtigt at faa Lovforslaget behandlet i et Udvalg, men hvis den højtærede Minister og hans Parti ikke ønsker Udvalg, skal jeg med Glæde afstaa fra at foreslaa et saadant.

Ministeren anstillede forskellige Betragtninger, hvoraf det fremgik, at han ikke havde opfattet mig helt rigtigt. Det maa saa være, fordi jeg har udtalt mig noget forkert eller utydeligt; jeg kender Ministeren saa godt, at jeg ved, der ikke kan være nogen anden Mulighed.

Den højtærede Minister var inde paa, hvad Dr. Krag havde udtalt om Beregninger og Forudsætninger for Beregninger; bl. a. skulde man have sagt i Fjor, at det var en overordentlig Byrde, der blev lagt paa Kom-

munerne, hvis Udvidelsen af Arbejdsløshedshjælpen ikke blev gennemført. Forholdet er nu i hvert Fald det, at der er Bedring fra i Fjor til i Aar, og for de Kommuners Vedkommende, der er vanskeligt stillede, Bykommunerne, kan man læse af Industriraadets Beretning, hvor meget Tilstanden er bedret for Erhvervene i det hele. Jeg tror ogsaa, at den Skatteligning, der vil finde Sted engang efter Jul, vil komme til at give Udtryk for dette.

Den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at det var trettende Gang, han nu gjorde Rede for Beregningerne. Ja, det er muligt, og det er muligt, at den højtærede Minister kommer til at gøre Rede for dem mange Gange endnu. Jeg skal imidlertid ikke opfordre ham til det mere, i alt Fald ikke i denne Forbindelse, thi jeg ser ikke, at det har saa forfærdelig meget med Sagen at gøre. Det drejer sig her om et Spørgsmaal af økonomisk Natur, nemlig dette: kan Kommunerne klare en Merudgift paa godt og vel 2 Mill. Kr., eller kan de ikke, og kan Arbejdsløhedskasserne klare en Merudgift paa 1 Mill. Kr. — maaske godt det Beløb —, eller kan de ikke? Derom maa jeg sige, at jeg kan slet ikke tro, at det vil spille saa afgørende en Rolle for Kommunerne Landet over, om de skal have en Udgift paa 2 Mill. Kr. tilsammen i Forhold til de Millioner, de maa operere med som Udgifter ved social Forsorg i det hele. Kasserne ligger med en Beholdning, som løber op til mellem 70 og 80 Mill. Kr., og 1 Mill. Kr. kan sandelig heller ikke paavirke dem i større Grad. Jeg synes, det er for lidt, og jeg synes ogsaa, den højtærede Minister bliver for lille, naar han siger: da det forholder sig saadan, kan vi ikke prøve, om Socialreformen kan holde, om Grundlaget kan holde, eller vi skal til at lave det helt om. Jeg tror, at vi endnu en Gang maa gaa til at se, hvorledes den ordinære Lov kan holde — det er i alt Fald vor Opfattelse. Selvfølgelig har jeg ogsaa talt om dette Spørgsmaal med Dr. Krag; det har jeg gjort allerede, medens Lovforslaget blev behandlet i Folketinget, og før tredie Behandling er Lovforslaget naturligvis drøttet i Partimøder, saa der er saamænd ingen Grund til, at Dr. Krag og jeg ikke skulde være enige; vi er netop ogsaa enige om det Standpunkt, som jeg har hævdet her i Dag.

Den højtærede Minister gjorde gældende, at min Hukommelse ikke viste sig saa god i de Betragtninger, som jeg fremsatte om det Lovforslag, der blev forelagt i Oktober i Fjor og vedtaget i December; jeg burde have stemt for det allerede i September.